

JAZZ, AFRIČKA VUNA

MILKO VALENT

SADRŽAJ

Pjesma njezinom anusu <i>uvodni jazz u prozi</i>	2
 VJEČNI JAZZ	 7
 [Dugino pleme]	 8
<i>noć punog mjeseca</i>	9
<i>dugino pleme sluša jazz</i>	10
 [Neuro jazz / 7 varijacija]	 11
Ljetna vježba za pticu	12
Slatka žeđ ili robovi slobode	13
Glas polubogova	14
Javna kuhinja	15
Nebo te nečujno voli	17
Sentimentalni glas proroka	18
Kabriolet broj 13	20
 [Refren magla]	 22

<i>dobro započni dan</i>	23
<i>asfaltirana bića umiru dvaput</i>	24
<i>svaka životna pjesma žestoki je</i>	25
<i>pa udubimo se onda južnije ti i ja</i>	26
[Fatalni čovjek]	27
<i>ja sam jaki idiot, fatalni muškarac</i>	28
<i>pokraj umjetničkog paviljona</i>	29
<i>kad sam te ugledao</i>	30
<i>uski živci stvoreni su za jazz</i>	31
[Moderne životinje]	33
<i>ne želim biti zagonetan</i>	34
<i>vrijeme je stalo, mi smo se kretali</i>	35
<i>voda možda i nije dosadna</i>	36
<i>najednom ti, proljetno ponavljanje</i>	37
<i>izgubili smo osjećaj za ironiju</i>	38
KORALJI, ALGE, KAOS	
<i>urbane elegije</i>	39

[Koralji na crno]	40
<i>prije spavanja</i>	41
<i>moj Posejdone</i>	42
<i>kako razbiti</i>	43
<i>što mi je, o Neptune?</i>	44
<i>primjećujem da dnevni snovi</i>	46
[Nedodirljiva soba]	47
<i>nisam od onih</i>	48
<i>potpuno se vraćam u sobu</i>	49
<i>moja soba je prostrana</i>	51
<i>danas osjećam blagi nemir</i>	52
[Autobusi su nesigurni]	53
<i>poznanici me razlikuju od noći</i>	54
<i>nisam tužna</i>	55
<i>danas sjednem u autobus</i>	56
[Amaro, amore!]	58
<i>rođena sam u znaku raka</i>	59

<i>pitala sam u Delfima onu rupu</i>	60
<i>u mojoj sobi nikada</i>	61
<i>danas neću biti u sobi</i>	62
[Sudbina je dodir]	64
<i>na poslu sam distancirana</i>	65
<i>već dugo ne jedem meso</i>	66
[Pomrčina tikvice]	67
<i>svakome se može desiti</i>	68
<i>noć opet kaplje</i>	69
O autoru	71
Impresum	73

depresivnim ljudima koji se kriju u dječjim vrtićima
veselim ljudima koji jedu stare sendviče
nervoznim djevojkama koje skaču bez veze iz kreveta
starim ljudima koji se sjećaju razularenih izleta
sjebanim intelektualcima koji vole staru liriku
neurotičnim glazbenicima bez posla

PJESMA NJEZINOM ANUSU

uvodni jazz u prozi

*mala rapsodija u plavom posvećena božici proljeća
polifoni bastard 23, opus 9*

atmosfera je sunčana. jutro je. ptičice
veselo komentiraju noć. u tvojim očima
mutni daleki galebovi. cvrkut. proljeće.
vrisak djece iz susjedstva. majke su
nemilosrdne u cijelom gradu. sise
ti se lagano njišu u ritmu pokreta koji
život znače. ležimo na plavoj plahti,
goli i srebrni od znoja. raširila si noge.
filozofi bi rekli raširenost kao takva. to
je slovo V. slovo V znači pobjedu.
dok u mislima razgovaram sa
Cioranom i tehno frikovima, moj kurac
lagano kruži. turistički nehajno istražuje
vlažne latice. tvoja rumena orhideja
zadovoljno i naglas mljacka erektivno meso
života. na plavoj plahti cijelo tvoje tijelo je
bijelo kao najljepši Tadijanovićev stih:
"moja majka bijelo platno tka". kažem ti u
uho: "volim tvoju orhideju". ti se smiješ i
veliš jednostavno: "Milko, to nije orhideja, to
je pička." "oh, sorry", kažem ja, "volim tvoju
pičku". ti se opet smiješ pa kažeš "tako je
već bolje" i nastavljaš praviti one krugove
koji vode *dritto* u svemir, ili spuštaju zvijezde
na žovijalne vrapčice u našim očima. uskoro
tisuću vrapčića ulijeće u naš dah. ti kažeš:

“super, jebote!” ja odgovaram: “jebote, super!” ti se smiješ i kažeš: “znaš da Ines i Jura pa da se jebu nemreju pričat dok se jebu.” ja kažem: “jebi ga, kad nisu intelektualci.” zatim te okrećem na trbuh, vrlo nježno, tako da ne povrijedim pristojnost jutarnjeg spajanja. sada te jebem zguza. jutarnji laganini. jebem te na plavoj plahti i navijam za sunce. povremeno ga vadam iz pičke. transportiram sok na tvoj šupak i, kako se kaže, ubitačno lagano ga razmazujem. tako lagano da to nije istina. osjećam da imam more u očima. ti kažeš: “ti si frajer s morem u očima”. “hvala”, kažem ja. “važno da je tebi udgu i da nisi bila u sukobu s Titom kao ona djevojka uz rijeku što korača.” smijemo se politici i umiremo od užitka. zatim se sagnem i jezikom crvenim od stida ližem ti cijelu guzicu, a potom pokušavam prodrijeti u šupak. ali jezik je preslab za takvu avanturu. vratim se na tren u pičku. tu je jezik puno djelotvorniji. osjećam se kao Indiana Jones. potraga za dijamantima, i tako to. opet uzimam sok i stavljam ga na šupak. ti kažeš da ti je lijepo. ja kažem da je to prirodno, ma što mi inače mislili o tome. zatim uzimam u lijevu ruku svoj tvrdoglavi kurac i oprezno počinjem proljetnu penetraciju tvog anusa, ljubavi. anđeli na vrhu čipa plješću. oni su iz virtualne stvarnosti, ali kuže povratak prirodi. vrapčići se smiju. oni misle da se mi zajebavamo. oni u svojim ptičjim mozgovima ne kuže da je to za istać. desnom rukom uključim

Radio 101 da čujemo *phone-box*. ulazim polako, milimetar po milimetar. čim čujem da malo stenješ, stanem na toj razini i čekam proširenje materije i svijesti. usput ti pričam onaj dugački vic o bazenu i o najvećoj kurvi iz Venecije. tako lakše podnosiš novu ljepotu. kad je nakon pola sata ušao do kraja, mislim, do jaja, lagano te jebem kao hrvatski intelektualci s Akademije za umjetnost, znanost i obrt. istovremeno prstima zafrkavam tvoj hrabri klitoris. pet puta kažeš da ti je jako lijepo. kako vrijeme odmiče počinješ šaptati. tiho šapćeš. spominješ vrapčice. pričaš sa pticama kao nekada sveti Franjo. razumijem te. prvi ti je put pa si malo religiozna. nakon velikog broja analnih krugova i neartikuliranih pjesmotvora koji ih prate, tiho vadim kurac i želim se vratiti u rodno mjesto. ti vrisneš: "ne, idiote! to nije higijenski. prvo ga operi." kažem ti da pametniji popušta i odlazim u kupaonicu, operem ga i vratim se u pičku tvoju, ljubavi. bog se smije s polica na kojima su knjige o spoznaji. vrativši se u pičku, ponovno sam onaj stari. sav sretan kažem: "kužim, ti si djevojka iz fine obitelji. do sada sam jebo samo sirotice iz radničkih kvartova s rubova raznih metropola. one nisu marile za mikrobiološke nijanse." ti se smiješ i kažeš: "Milko, pa nije sve u seksu." ja odgovaram: "dušo, imaš pravo, nije sve u seksu, seks je u svemu." kasnije šetamo ulicama legendarnog Zagreba i brijemo nostalgiju jutarnje plave plahte sa puno smeđe boje.

pitam te kako si, a ti odgovaraš: "super!
samo kaj me malo boli šupak. ali nema veze.
danas sam izgubila nevinost i osjećam se
slobodno. vjeruj mi, teško je biti nevin."
zaključujemo kako je teško biti moderan
i otkrivati staromodne običaje. šetamo.
nebo se pretvara u platinu. nesretna
mladež puši reklame i javno masturbira
očima. daleko je sunce. zatim smo prekinuli.
došle su nove ljubavi. oprao sam plavu
plahtu, ali smeđi tragovi tvojeg govna
još uvijek su izrazito vidljivi. zovem je
plava plahta sa smeđim aplikacijama.
podsjeća me na onu staru pjesmu *Tvoja
košulja plava* i njene nezaboravne
stihove:

*"tvoja košulja plava/nek me sjeti
nek miriše/košulja plava nek umjesto tebe
diše./sad kad te nema/ sada neka uz
mene spava/jedino tvoje što imam/najdraža
košulja plava".*

svijet mi aplaudira, cijeni
moju odlučenost za ljubav u dvoje. u
jednom telefonskom razgovoru rekla si
mi da u ono vrijeme puna tri dana nisi
srala. odgovorio sam ti da je opstipacija u
senzibilnih djevojaka normalna pojava.
ona se pojavljuje iz straha od začeca.
odgovorila si da je teško biti oprezan
kada ti samoća teče u venama, a
prezervativi su ionako paradoksalno
nesigurni. od milijun komada jedan
propušta. da, božice proljeća, plava
plahta budi analnu nostalgiju. njome

danas prekrivam kompjutor prije odlaska
na počinak. sada jebem na drugim
plahtama. toliko sam te volio, ljubavi,
da na toj plavoj plahti više nikoga neću
jebati. njome ću pokrivati *Macintosh*,
tužne monitore i virtualnu stvarnost. da,
plava plahta, na njoj životna esencija
smrti. da, plava plahta...

“daj, prestani pisati te rapsodije već
jedanput”, kaže mi Marijana iz mojeg
današnjeg filma. kažem joj da prestane
zanovijetati dok stvaram pjesmu za
večerašnji nastup i da radije uključi
playstation, uzme *joystick* u ruku i zaigra
onu našu igricu od jučer. i bi tako.
sumrak se hvata za naše mlade vjeđe
dok smirujemo disanje ljubavi i televiziju.
Marijana se šeretski smiješi i aludirajući
na današnji nastup kaže da se vratim do
jutra, a ne kao prošli put tek četvrti dan.
kažem joj da sam ja čuđenje u svijetu i da
su moja skretanja u nepoznato čisti
zen-budizam okružen laticama.
vraćam se za kompjutor. sada ću isprintati
ovu rapsodiju i isključiti ga te pokriti plavom
plahtom. analni krugovi zbivaju se na
nebeskoj podlozi užitka. more rado
proizvodi bijelu pjenu i esenciju smrti u
kojoj je toplo. živio život! želim one koji će
i danas drkati zagledani u krhki *desktop*. ja
ću i danas voljeti raznobojne plahte bez
virtualne nervoze u rukama. jer daleko je
sunce, vrlo daleko ako si blizak mentalnim
bolestim.

VJEČNI JAZZ

[DUGINO PLEME]

1.

noć punog mjeseca
ljetu, terasu, gipke vizije mlijeka
mali predah istine bez smisla
sjedimo na velikoj crvenoj pjesmi
ona priča o velesajmu krhkosti
na kraju kaže
bezbrižni ljudi nestaju u grobljima.
ali mi smo dugino pleme
premazani smo svim bojama

2.

dugino pleme sluša jazz
i živi suzu: sveca u kurvi,
radost u duši, srce u komi,
duge noći bola u mozgu, patnje u očima,
kratke dane raspadanja bez veze,
beščutnu blagost ubojice i umjetnika
svi koji su protrčali ispod duge
postali su pacijenti nježnosti
osjetili su sva godišnja doba.
krhkost prikrivaju grubošću
čitaju knjige o ludilu, smrti i nesreći
na putu za nigdje koje je blizu
ali oči ne mogu sakriti
iz njih vire improvizacije užitka,
religija tijeloduha, plavo u zelenom
privlačni bitak mesa na izdisaju
vječni jazz

[NEURO JAZZ / 7 *varijacija*]

1. LJETNJA VJEŽBA ZA PTICU

sedam je broj teške ljubavi.
savršeni neuro-neuro.
meko svila sunca bez ironije.
čvrsto tkanje kad god hoćeš.
ti si proljeće, vječni jazz.
to znači da imaš zdrave jajnike.
uvijek cvatu, pupaju cijelu godinu.
slušaj more. ne vidiš mu kraja.
na tvojoj terasi nebo je malina,
svijetlocrvena zora.
puca te u oči i s tobom se spaja.
luka je blizu. dođi na molić,
odgurni brodić, pomoli se blizu pučine.
posveti galebove u mozgu.
budi u dobrim odnosima sa sobom.
nemoj biti u pokretu
za instituciju palih anđela.
poleti kao kurva i svetac.
zajedno ste jači, čvrsti kao suza.
sjeti se ptice s razglednice.
htjela je letjeti po šanku
kada su padali plavi ciljevi:
tvoji srpanjski autogolovi

2. SLATKA ŽEĐ ILI ROBOVI SLOBODE

umij se već jednom, počešljaj se
i opiši onih tisuću noćnih slika.
varijacije su slatko u istome,
vlažni postupci žeđi.
blizina smrti ih raspaljuje
nikada ne gasi.
to znaju pioniri uređenog nereda,
robovi slobode.
uredi svoj nered, ropkinjo.
otvori ured za pjevanje, pisanje i prcanje.
stavi tablicu: *ordiniram od 0-24. vraćam se*
odmah. ne boj se umora. spavat ćeš
kad umreš puna tri dana zaredom.

3. GLAS POLUBOGOVA

glazba je glas polubogova.
svaku večer ispiju po svježe jaje
kroz usku trubu.
žumanjci se cijede niz ludilo
u kutu nekog kluba bez portira.
za to vrijeme bogovi šute.
oni su privatne vrline,
intimno donje rublje za dvoje.
bogovi šute i sanjaju glasne
barske zore kao pakao svetog trojstva:
raja, čistilišta i razbludne svetosti.
a ja volim glazbu, голу čipku mesa i jazza,
čipku koju srce nije zaboravilo tkati.

4. JAVNA KUHINJA

glazba je javni glas polubogova.
isto tako nema osobne poezije,
nema mogeg i tvogeg dnevnika.
sve je to opći ocean, pjena od snage,
jestiva sperma kratkoročnih jadnika,
javna kuhinja za iskonske mrtvace,
bestidno kušanje krvi i kaosa.
u kuhinji je toplo, radio svira.
poezija se jede srcem:
neopranim rukama bez pribora.
to su shvatili zen budisti
preumorni za ubijanje ili rad
u tekstilnim tvornicama bez bitka.
zato pišu poeziju punjenu metaforama.
žele izraziti dubinu dupina,
prokazati sudbinu kao običnu kurvu na poslu:
bez zaštite, bez prezervativa, bez makroa i bez
rezervnih gaćica u torbici od mučene kože.
kažu: za nirvanu je potrebno malo:
samo epski minimalizam kabrioleta,
vjetar u kosi, noga u zraku, cigareta
u smijehu gubice i puno techno zvuka
za pranje mozga prije spavanja.
kažu: za zen je potrebno više.
ako u kabrioletu čuješ jazz
ti si zen, jebe ti se za sve
pa čak i za mene na čijem si
slomljenom rebru rađala Evu, grožđe,
orgazme, mokre noge, nježnost,
mjesečinu posutu čokoladnim stihovima.
vidiš, poezija je
javna kuhinja, topli znoj mučenika.

oni kuhaju more za opće obroke bez sna.

5. NEBO TE NEČUJNO VOLI

sedam je broj teške ljubavi.
to piše na nebu koje te nečujno voli.
na sajmovima proljetne glazbe
ja sam progonjeni Pitagora.
supijan od matematike
forsiram rijeku bez obala:
trodijelnu paranoju početka, sredine i sredine.
vjerujem u slučaj koji režiraju
mudri drogirani bogovi u nama.
zato sam mirno zaspao u tebi.
sanjao sam tvrde bore djevojaka,
brzu inteligenciju i strast kornjače.
praznina u klubu *Amadeus* i ostalim
djevojkama mogla se rezati nožem
kao kućni ljubimci u afektu.
spavaj, nebo nas nečujno voli.
sutra u sedam popit ćemo kamilicu
i opet raditi jazz.
ono bitno buja polako, nikada hitno.
mi nismo prva, mi smo zadnja pomoć.
baci na sedam i grli do smrti.

6. SENTIMENTALNI GLAS PROROKA

vjerska tišina
neizbježna je u lošim skladbama.
zbog toga evo ti blage vijesti:
ja sam onaj kojeg ćeš sresti
na rubu bljedila.
ja sam glas onoga
koji više na koncertima
jer želim nadjačati preglasnu tihost
usporenih idiota, prašinu u nastajanju.
znam, borba protiv prašine je uzaludna
ali moje je područje ono nemoguće.
na tome radim u slobodno vrijeme.
ja sam tvoj osobni prorok, vrlo nestašan.
bit ću u tebi i onda kad izumru
tvoje obilne, raznovrsne menstruacije.
izliječit ću te od depresije
i naglih trzaja melankolije.
tada ćeš veselo koračati kroz dječake
i pjevati jazz tamo gdje je noć,
tamo gdje žive bogati beskućnici.
zborna pjevanje nije za tebe.
njega pjevaju buduće sirotice,
nesretno udane žene iz razorenih
popravnih domova i loših kuća,
invalidne majke koje će rađati
ciničnu djecu sa jakim osjećajem
za autizam, komunizam, fašizam
i potrošačku psihodeliju.
daleko si ti od zbora, istina se pjeva solo.
znam, čuo sam te u kupaonici,
slikali smo mural s altamirskim usnicama:
nježnicama na plavoj pozadini.

od tvog glasa boja se
tjednima nije htjela osušiti.
a nabacila si tek nekoliko vokalnih skica.
ti , dušo, moja žensko-muška ljubavi,
pjevat ćeš jebeno dobar neuro jazz
ravno iz pizdine sukrvice u altu,
dritto iz promuklih jajovoda u kontraaltu,
direktno iz naboranih muda i blistavih
jajnika proljetnog lirskog soprana,
efektno iz jaja u nojeve glave
skamenjenih prinčeva publike.
i ja ću te slušati. zamotat ću
vječnost u tvoje nabrekle glasnice.
oduševljeno ću drkati ispred podijuma
kao Diogen u punoj snazi
okružen surovim grčkim kurvama
sa smislom za poeziju.
pjevat ćeš takav jazz od kojeg će se
Eskimi istovremeno smrzavati i znojiti
slušajući tvoje sirene
za uzbunu u preponama,
tvoje kompaktne pločice kaosa,
doručka, piva, konjaka i vrućeg sladoleda.
ti bi mogla otpjevati i prvi orgazam
nesretne nimfomanke od 60 godina.
kada ti zapjevaš vječni neuro jazz
pojanje svećenika i ostalih majstora pjevača
bit će tek tiho zujanje pustinje
a riječ pape tek pokušaj:
mali nedjeljni *solfeggio* za djecu kaosa,
za umobolnu djecu suvremene brzine.

7. KABRIOLET BROJ 13

godinama sam pripremao srce.
djevojke sam krstio površnom tekućinom
i slušao pobjednički instrument
bez sunca u kosi, sa ironijom u očima.
svako jutro viknuo bih
a gdje si ti meni
i buncao vrhunska tepanja,
poeziju osnovne krvi
bez soneta i literarnih grčenja.
Petrarca bi od zavisti poslao Lauru
u papinske katakombe zla,
spalio sve stihove
i zatim me ubio gušćjim perom.
čekao sam te u mraku
tek procvalih djevojaka.
punih 13 godina studirao sam noć,
plijevio njihove nježnice od loših
prethodnika i pubertetskih neuroza.
ponekad bijah prvi
u nizu malih smrti i velikih snova.
harem na margarinu, kruhu i vinu.
najsiromašniji Casanova u povijesti
novih kuća i malih servisa praznine.
pio sam alkohol sa veselim gubitnicima.
politiku sam pospremio u televizor.
poučavao sam bića priručnoj radosti,
svrsishodnoj ophodnji bokova.
bio sam tek u jednom stihu:
u paklu lakog mesa mladosti,
teške droge za samoću bez mira.
onda je na katedrali
izbilo Veliko Pijano Popodne.

u ekstazi teturao sam pobožno
sve do Zrinjevca,
parka koji je proslavio Zagreb
kao dvaput brušeni klitoris
najskuplju prostitutku Pariza.
plave note, modri tonovi i ti:
plavi anđeo, mali prozirni bog.
odapeli smo plavu sinkopu
i vječno pjevaju vodoskoci,
pivo s pjenom i ludi samostanski
vrtlari bez ikakva obrazovanja.
žubor relativno zdravog ludila,
naša pupčana vrpca...
i traperice, olovka, papir, žuto piće,
neuro-neuro u zjenicama.
vječni jazz
u našim kabrioletnim očima

[REFREN MAGLA]

1.

dobro započni dan
s toplom maglom u kazetofonu
i dubokim mlijekom u grlu.
proizvodi sunca jačaju
tvoje odlučne lotos-noge,
van Goghove čemprese.
dobro započni dan.
sa maglom započni svijet
bez ironije urbanih poglavica,
bez početnika tišine u kantinama
bilo kojeg fakulteta u svemiru.
svako jutro je mistično.
rođeno je za mozak bez cenzure,
za svježije muzičke instrumente.
spoznaje naviru
to su poljupci prije vlage
nepogrešive tratinčice

2.

asfaltirana bića umiru dvaput:
simbolično – s mrakom suze,
krijesnicom koja posustaje u svjetlosti;
stvarno – sa srcem u crnom miru.
prvo umiranje može uskrsnuti
ako pokreneš humor masturbacije,
brze vitamine samoće, prijateljstva i
sjećanje na crveni mir ljetnog ladanja.
stvarno umiranje nije pristojno,
to je potpuna mentalna zaostalost.

3.

svaka životna pjesma žestoki je
trzaj smrti koja želi živjeti.
vozi po rubu nikad usahle ruže,
nosi odjeću od bijelog praha.
to je šećer, ljepota u nizu,
smrvljeni ugljikohidrati događaja.
to je užas sjebanih kristala:
prolaznost bez cjeline trenutka,
avantura otmjene nostalgije,
mrtva koncentracija vremena,
vrijeme uvijek vrućeg pepela
za uzaludnu pticu.
ako ne čuješ jazz i maglu
ti si sjajni invalid na tržištu modela
ili abortus komparativne književnosti.
molim te, budi heroína na konju
jaši prema izlasku sunca i sjećaj se
zalazaka, svakodnevnih umiranja.
dok jašeš slušaj jazz i maglu, slušaj
njihove oči sa iznenadnim suzama.
znaš, zamagljene duše iz kaosa
najjasnije vide glazbu,
liječ za okrutna srca u međunožju

4.

pa udubimo se onda južnije ti i ja,
moje blijedo sjeverno ludilo,
tamo gdje se slavi plavi mir:
crveni amen zamagljenih anđela,
naših prozirnih bogova bez samoće

[FATALNI ČOVJEK]

1.

ja sam jaki idiot, fatalni muškarac.
ponekad siđem
sa seksualne staze slonova jer želim
ukrasiti pravu proljetnu djevojku
bez kućnog odgoja i religije

2.

pokraj umjetničkog paviljona
te pijane subote
na trenutak umre umjetnost.
zelje i leptiri žive uvijek.
peludna groznica polaže ispit.
u ludoj prašini pustinje
sudbonosno cvate žuti slučaj.
cijeli svibanj stane u boju
tvojih latica, u jedan gutljaj dipsomanije.
neodoljiva žeđ ljubavi
gasi se u vatri i strahu
malih asfaltiranih ljudi

3.

kad sam te ugledao
odmah sam napustio dvije mrtve djevojke,
dva urbana pobačaja, i skočio u tvoje oči.
kada sam te ugledao
ti si pokušavala oživjeti
još jedan zamagljeni tirkiz
izgubljen u mozgu sušnih traperica.
krizu u jeansu i zvijezdama
promatrala si stisnute pičke,
kamenih vijuga i izbuljenih zjenica
sa zadnjom cigaretom
i sedmim katom pred skok.
išla si prema željezničkom kolodvoru
stil: Ana Karenjina hita na vlak.
pogled: sv. Juraj ubija zmaja
na Trgu maršala Tita u Zagrebu.
stani, kažem, samoubojstvo je
higijenska navika romantizma
a ja te želim prljavu i zdravu i mladu i
staru u dječjoj dobi odlaska na groblje.
i povedoh te u sunce
jer nisi bila u sukobu s bogom
pokraj cvijeća što korača

4.

uski živci stvoreni su za jazz,
hladno pivo, napisani kaos.
završili smo u pjesmi punoj
limuna, alkohola i olovaka.
noć je disala neuro-neuro.
sezonski lud kao poetski radnik
u podzemlju predložim blud.
tvoj privremeni bijeg pali sudbinu,
nezavisnu zastavu slučaja: afrodizijak.
afrodizijak se mora razvijati
jer ti si fatalna žena,
jedina kršćanska dogma
u koju vjerujem, za koju živim.
ti si vječno evanđelje
radosna vijest u eteru.
ti si neprekidno proljeće
u žutom medijskom zlatu.
jedina stabilna točka kaosa koju
volim zauvijek bez uskogrudne tuge.
pali me uzorak djevojke izbačene iz
raja jer je htjela izazvati ševinu rosu na
čelu tvorca usred nedjelje, neradnog dana.
ti si tvoja i moja glazba. mi smo
sav taj duboki jazz među nama.
nitko ga ne može premostiti,
čak ni naša povremena skretanja
u klasiku novih kuća i kućica
na osami raznovrsnih lica
u kojima stanuje brza dosada.
zaboravi zaborav
jer ja sam jaki idiot,
čovjek od mora i riječi,

rak na tvojim fatalnim plućima.
njima dišeš naše srce:
izazov plime, energiju mjesečine.
kapetani duge plovidbe, svemirske
iznimke, u našem mozgu sastavljaju
priručnik: jazz za vesele očajnike.
mi patimo od stalne promjene
i želje za mirom. to je jazz.
ali jazz se ne može smiriti.
vječno je uključen u gubitak
jer je kolanje glasne krvi.
niti smrt ga ne smiruje.
kosa i nokti dalje rastu,
crvi nastavljaju glazbu

[MODERNE ŽIVOTINJE]

1.

ne želim biti zagonetan
ali većina živi iluzorno
jede neuku rižu bez soli,
ne sluša jazz, uopće ne sluša glazbu.
čuje samo virtualno ništa u prolazu.
možda sam nepravedan, možda je to
samo tlapnja o svjetini,
mana s neba bez muzičke podloge.
budim se, čovjek je u meni
i već je mrak.
u pustinji sunce brzo zalazi.
tama hladi srce, tuga se
zgušnjava u led dostojan besmisla.
misterij muke zbiva se bez buke.
zlo je lako, neumorna paučina u dušama.
nema tako banalnih stihova
koji bi opisali bezbrižnost zla.
živci su konji pred slomom.
tko može usporiti život?
kontrolirati smrt bez ikakve nježnosti

2.

vrijeme je stalo, mi smo se kretali
poučavali gluhonijeme glazbi.
jednogodišnji tečaj uzaludnosti,
loša beskonačnost količine,
trošenje srca u tami gubitnika,
prividne polustruje, pozlaćeni čelik.
čak i voće gubi okus
ako ga prečesto gledaš.
trebalo bi oprati ruke od svijeta
ali to je kao zabraniti poker,
vrtoglavicu slučaja u našem krilu.
okretali smo se jer tako to ide.
u oglasima umirala je nesreća
brzo kao samoubojica bez stila,
smrt odlučena u danu bez molitve.
znao sam: život se zbiva svakodnevno
zato mu je teško prići.
ali ja sam ambiciozan, ne krivotvorim
sunce, ne maštam ako nisam pribran.
odlučio sam dvije stvari: još za
života pisati sve što jest
i upoznati krizu ruže bez ljubavi,
i prije nego umrem dobro se
odmoriti na bujnim zebrama
kad je zeleno bez ovulacije,
kad jazz svira iskon s malo mozga.

3.

voda možda i nije dosadna
pomislim crveno.
naslonjen na gradsku knjižnicu
promatram edenski vrt pornografije
i mažoretkinje na maršu u povijest.
one stupaju liberalno ali uredno
na svaki najduži dan histerije.
ozbiljne su, vlažna su im bedra od
muških fantazija u mimohodu crnog
cvijeća. dlačice stoje uspravno. to je
ponos knjige za listanje, ne za čitanje.
virtuozno vrte palicama.
navečer ih guraju u intimnu
plahost pristojnog mjesta.
školu svršavaju s igračkama.
onda dolaze kod mene
na margarin, kruh i vino. studiraju
hareem kao biološku činjenicu
i maštaju o braku iz ljubavi kao o
dobrom financijskom rješenju života.
od tih misli tvrde radničke bore
usijecaju se u njihov mozak bez jaja.
tako brzo stare da to nije istina.
o *Malom princu* i Cioranu pojma
nemaju. anđeli se smiju. a tko ne bi?
vječni jazz pun je zgrušanog smijeha.

4.

najednom ti, proljetno ponavljanje
gradiva. zbog mira u srcu trebalo bi
zabraniti proljeće, milost podariti
iskušenjima. na pozadini mažoretkinja
izgledaš divlje intelektualno i vruće
sa prirodnim seksom bez crnine.
ti si trajna poezija prekršaja,
cvijet za oštro trnje poslije jela.
tvoje lice je mali miš, kompjutorski
brz u zavodjenju kruha i igara.
u vijugama nosiš klauna i kaos,
na usnama smijeh nevine ljudske kurve,
u očima vječni jazz.
bježim od tebe jer te odmah volim.
prepoznao sam sebe
mladost koja ne može ostariti,
krv koja nije administrativna.
prepoznao sam jedno te isto,
zvijer s jorgovanom u gubici,
modernu životinju kratkog daha
na duginim stazama

5.

izgubili smo osjećaj za ironiju.
mi smo sasvim moderne životinje.
u zvjezdanom zaključku srca
mi smo otvoreni zoološki vrt,
turistička bića za nagli safari,
robovi ljepote, prejakom zdravlje
zajamčeno agencijama na popust.
jesmo li slobodni? teško je to reći
na putu završnog inja. koračamo
u mrazu sa suncem u prstima,
sa mjesečinom u ušima.
kavez nosimo u sebi,
vječni jazz za moderne životinje,
provjerenu zamku zemlje i neba.
to je plava nota sinkope,
vječna glazba kaosa, jazz.
glazba za izgubljene duše
jazz za sve nas

KORALJI, ALGE, KAOS

urbane elegije

[KORALJI NA CRNO]

1.

prije spavanja
ili izlaska u grad
što je katkada jedno te isto
na kapke stavim
dvije srebrne kapi autizma.
to je moj jedini ukras
za umirenje, jedina higijena,
kozmetička obrana
od sebe i drugih
koji prebrzo zaključuju.
mudra sam: znam da bolovi
nikada ne stare,
a kapljice ipak pomažu.
tako ljudima posvećujem
svoj program šutnje,
svakodnevnu gradnju koralja
bez posebne dozvole
za korištenje
morskog prostranstva.
rad na crno
zabavlja u meni osjećaj
za lepršavi ali uredni anarhizam.
ali ljudi se ne čude.
kao da je tupost
sastavni dio njihova smijeha.
zar tako prikrivaju patnju?
prpošna površina
suši njihove moguće suze
brzinom neonskih reklama.

2.

moj Posejdone,
možda sam malo nervozna
kad pjevam o dušama
koje nikada nisu mlade.
i danas sam grizla nokte
do korijena,
do prve krvi
na trgu punom javnih poslova.
nitko se nije osvrnuo.
asfaltirana tuga
postala je normalna
u gradovima bez jakih emocija
i smisla za pojedinačno.

3.

kako razbiti
hodajuću monotoniju
istih odjevnih predmeta?
ispružila sam probni pogled
prema djevojci koja je obećavala.
alge su zamirisale
plimu i valove.
postoje i delte
koje nisu frigidne.
one još znaju izmamiti
trenutak međusobne sreće.
to je ona iskrica,
potmula sjeta,
nedorečenost šume
kad čak i deklarirane lezbijke
mogu zavoljeti
muškarca na konju,
a tankoćutne žene roditi
oprezno muško dijete:
vječito budno u svakoj školi.

4.

što mi je, o Neptune?
sentimentalnost danas
nije na cijeni.
u igri je gruba boja
šuštanja banaka.
pun mi je mjesec
odluke da volim samu sebe
kao bližnjega svoga.
htjela bih to podijeliti
sa bliskim drugim
u njegovim muškim očima.
u novinama piše da i
muškarac obitava na Zemlji.
postoji li on u ovoj sivoj
sjevernoj arhitekturi?
postoji li
bez betonskih predrasuda?
priznaje li svoje pogreške?
hoću li ga prepoznati pod
maskom kravate
na nekom domjenku
živih invalida
i doživotnih penzionera?
možda na nekom primanju i
davanju u hotelu, ambasadi,
rezidenciji, klubu ili akademiji?
hoće li on znati da u crnom
koralju stanuje meko stanje
otvorenosti, duša crvene alge?
hoće li biti hrabar i prepoznati
moju šutnju?
hoće li mi reći da svaki dan

pleše, da je intelektualni divljak
i da je misterija dvije tople
duše u druženju veća od
tajne smrti? hoće li mi pokloniti
svoja blistava traganja, svoju
spontanu neodgojenost i svoja
bogata lutanja? hoće li me
pozvati u šetnju do zvjezdarnice
i gledati moje ozbiljne smeđe oči
kao treptavu radost bez
prijetvorne sentimentalnosti?
hoće li, o bože?!
ako se bilo što od toga dogodi
uzet ću njegovu lijevu ruku,
ispreplesti naše tople
vidovite prste.
zatim ću tiho
i jednostavno reći:
želim plesati s tobom.

5.

primjećujem da dnevni snovi
lutaju u mojim algama.
to znači da sam živa
u svijetu u kojem se slavi zombi
i osmijeh bez strasti.
ali za danas je dosta uzbuđenja.
ja sam crna djevojka,
ja sam životna žena
sa izgrizanim noktima.
vratit ću se
u svoj mali kućni pakao
ispunjen cifrastim kompenzacijama.
kapljice za umirenje
nalaze se uz pastu za zube.

[NEDODIRLJIVA SOBA]

1.

nisam od onih
koji ozbiljno shvaćaju prašinu.
uzaludno je čistiti prazninu.
naginjem se kroz prozor,
dakle prozori postoje.
na ulicama ritualna živost
odlazaka na groblje.
poluživi ljudi
veselo i ravnodušno
komentiraju spomenike.
mučno mi je od zelenkastih
sjena prolaznosti hodača.

2.

potpuno se vraćam u sobu,
varijantu prašnjave čistoće.
neuređeni užas postiđuje kaos.
može li on zaboraviti
na osobnu higijenu?
kaos se srami jer je zaboravio
svoje izvorno i zdravo
seosko porijeklo.
gradi velike gradove, idiot.
prvi put je istinski u meni
kao virusna upala
civilizacije umora.
prvi put je mojoj sobi.
jer u njoj nema
pravog ljubavnika duše,
intelektualnog nježnog divljaka.
zato u moju sobu
nitko ne smije ući
osim kućnih ljubimaca.
a i oni tek na prstima.
znaju da uvijek radim.
pospremam dušu, pazim na
oštrinu rubova bez sna.
hoću li ikada doista plesati?
hoću li se ikada udati
zbog temeljitog druženja
iz divlje radosti?
ne znam. tužna je paučina.
jadna je strategija pauka.
kafkijanskim ljepilom
spajam oblačiće u stripovima,
lijepe mladiće iz dobrih kuća.

taj njihov sterilni šapat,
dimenzije odjevenog uspjeha,
ta fotokopirna lica zagnjurena
u dvostruko knjigovodstvo...
hoće li me ti klonirani subjekti
trgnuti i prisiliti na dobar uzmak?
i prozore i oči
ostavit ću otvorene.
u mojem životu
plesać se mora dogoditi.
on će se svakako pojaviti.

3.

moja soba je prostrana
ali ipak pretijesna za moje
siromaštvo. slike na kojima sam
oskudna i crna lijepim
na vedro zvjezdano nebo.
proglašavam ih prigodnim
plakatima vlastite zbunjenosti.
ponekad mekanom pamučnom
krpom obrišem psa i sedam
mačaka. oni su zahvalni.
vole polusebičnu njegu.
naročito mačke koje
ionako rijetko surađuju.
daleko sam dogurala u ljubavi,
mravi su moji sljedeći
kućni ljubimci.

4.

danas osjećam blagi nemir.
u međunožju neuroza puna ideja.
pjena mora provocira koralje
i sve moje proklete nedostupnosti.
želim li danas izaći u grad
i provjeriti jesu li ljudi
još uvijek nepismeni i suhi?
zašto ne?! pa ja sam prividna
crna ikona.
nitko se neće usuditi
dodirnuti autizam moje crvene alge.
ali zar ću i u nedjelju sama
pripremati večernji orgazam?
na mojem blijedom licu
s nekoliko crnih madeža,
golim okom vidi se
moja nedodirljiva soba.
jednog dana
pretvorit ću je u pećnicu
i svečano gledati smrt.
u vlastitoj sobi
oči su značajna ogledala.

[AUTOBUSI SU NESIGURNI]

1.

poznanici me razlikuju od noći
jer sam pokretna.
teško je izbjeći metafori
i ostati živ.
nosim crne hlače, crne cipele,
crnu torbu, crnu majicu,
crne gaćice, crne čarape
i crni pojas bez milosti.
na zraku dana ja sam
neizbrisiva mrlja opomene.
neukusno je biti nesretan.
ali o ukusima se ne raspravlja.
hipokrizija je zahvatila
čak i seoske prostitutke
u strogom centru Zagreba.

2.

nisam tužna.
nemam vremena.
stignem samo na samoći
podgrijati svakodnevni obrok tame.
primjećujem da ravnodušnost
najljepše cvate u veselom društvu.
vanjski dio sebe,
crni koraljni greben,
ukrasim svojom dugom kosom
boje svježeg asfalta.
ako se itko usudi,
brodolom je neizbježan.
mogu li ja uopće
izbjeći razmak
i otopiti led na površini
svojeg urbaniziranog mesa?

3.

danas sjednem u autobus.
nitko me ne gleda
duže od sekunde.
svi se boje mraka,
moje ukrašene Afrike,
moje porozne divljine.
mislim: pa i ja imam pravo
na prozu, dramu i poeziju,
na sunce koje izlazi.
na molitvu i kletvu protiv neba.
u mojem uhu netko je šapnuo:
nitko ne može spriječiti
nevinost anđela
ako se napokon pojavi.
i stvarno, na sedmoj stanici
ulazi ludo biće u bijeloj košulji.
bogovi ga prate na odstojanju.
sa dužnim poštovanjem
pripaljuju mu zjenice.
ide ravno prema meni.
slutim da je on čuđenje u svijetu
koje se bori za opstanak.
sagne se u moju noć i kaže:
zaveži mi oko zgloba lijeve ruke
ovu usku šarenu trakicu.
učinim to, ja sestra milosrđa
puna unutrašnje emigracije.
on sjedne iza mene
obavijen tajnom i šutnjom.
odmah je znao da volim
zlato i mudrost, simbole praznine.
prvi put u sto godina samoće

da me je netko tako brzo shvatio.
pa ja sam se raznježila!
zar postajem blaga?
ni autobusi više nisu sigurni.
avioni su ipak bolji.
nitko se ne može švercati,
naročito ne anđeli.
samo piloti i loši pjesnici
besplatno posjećuju nebo.
ali oni koji su platili kartu
bolje vide bjelinu i ta prokleta
zaigrana krila samosvjesnih
galebova koji lete izvan
zrakoplova.
ćutim, u meni je mazohizam
bijega. za nekoliko dana odlazim
prijateljici u London. izbjegavat
ću autobuse, maknuti se od
svega koje je ništa.
iako unaprijed znam:
užitak bijega je skupocjen.
i uzaludan.

[AMARO, AMORE!]

1.

rođena sam u znaku raka,
a možda i strijelca.
žudim strelice u sebi
koje vole moju čudnu točku.
stvorena sam za ludu geometriju,
za položaj šest devet
ili devet šest vodoravno.
ostale položaje sunca
također intenzivno obožavam.
nosim crvenu algu
natopljenu morem
i vlažnim brigama.
slani su moji snovi.
odlazim na počinak
puna mjesečine.
ali gdje je tu poanta?
teško je vjerovati svećenicima.
da, teško je vjerovati onima
koji trguju nebom i horoskopima.

2.

pitala sam u Delfima onu rupu:
postoji li ljubav do smrti?
rekla je da je u gradovima
to jedva moguće, a ako da
onda samo u dva slučaja.
prvi: ako ljubavnici brzo
pa i najbrže
istovremeno umru.
drugi: ako sretnoš plesača.
uz još jedan temeljni uvjet:
da si i ti plesačica, naravno.
zahvalila sam se i otišla iz Grčke.
zanimam sam. pokušavam plesati.

3.

u mojoj sobi nikada
nije bilo posjetitelja.
čak ni majke ne smiju ući.
s njima ne razgovaram.
rođenje su pretvorile u avanturu.
oholo postupaju
s već odraslim fetusima.
razgovaram samo sa psom
kad pogledom slijedi
moju darežljivost.
ženski je čovjek najbolji prijatelj
psu svakog uzrasta.
ipak treba izbjegavati terijere,
znaju se previše zanijeti
u znak zahvalnosti.

4.

danas neću biti u sobi.
malo sam perverzna i
idem u život.
u crvenkastoj torbi nosim
bocu biljnog likera. u srcu
ljepljivo ljeskanje.
u pola osam dolazim kod
luđaka u bijeloj košulji i
ogrtaču od žutog pliša.
lepršaju tkanine,
jazz prodire u noć.
čak se smijem. a kako i ne bi?!
otkrila sam da postoji svijet
u tužnom gradu.
otkrila sam da postoje
živi ljudi bez koristoljubivosti
u šarenicama.
ne sviđaju mi se čaše.
luđak je spreman na sve.
bacamo ih s balkona u ponor.
veće čaše su bolje.
duže traje sreća u gutljajima.
amaro, amore.
slušamo zvijezde. ozbiljni idioti
su daleko, amaro, amore.
u kupaonici pišamo zajedno.
on u umivaonik,
moja školjka u školjku.
biologija ima osjećaj za
transcendenciju. možda je ovo
početak jednog divnog
prijateljstva u mokrim stvarima.

onda slušamo koralje i alge.
forsiramo rijeku, Janis Joplin
i more. amaro, amore
Aristotel na polici uzdigne obrvu
i kaže: djeca postmodernizma
vole amaro. ja mu uzvratim:
može li se preciznije opisati
nemoć i snaga metafizike?
amaro ljepljivo rasteže noć,
biljke pomažu tužnom mesu.
sada znam: sreća je život
u plesu punom ljepila.
mogu li smoći snage za ljepilo?
mogu li vrisnuti da, da i da!
i raširiti mu susret: ples bez uzmaka?

[SUDBINA JE DODIR]

1.

na poslu sam distancirana.
ugledala sam se
na noćne zvijezde.
zatvorena sam kao koralj,
nepomičan polip
usred uzburkanog mora.
kad sam bila mala
čula sam bečku uzrečicu:
pravi gospodin uživa i šuti.
Ein Kavalier genießt und schweigt!
od tog dana nosim hlače,
osjećam se podvojeno i šutim.
ne gledam televiziju.

2.

već dugo ne jedem meso.
samo ga diram.
volim ga i lizati
kao naboranu ranu
koja miriše na frustrirane alge.
slušam glazbu tišine
i puštam kućne ljubimce
u nedodirljivu sobu.
volim slobodu, jagode i biljne likere.
ćutim se biseksualno.
radim u karitativnim ustanovama.
tamo je puno simpatičnih žena.
liječim rane iz njihova djetinjstva.
volim osjetiti topli golf, o bože!
sportovi tada izlaze iz mene
kao hrapavi uzdasi.
ja sam milosrdna sestra
nesretnih brakova.
biseksualnost je lijepa,
ona je sudbina humanizma.
to je dodir mesa
kojeg i vegetarijanci vole.
da, na poslu sam distancirana
kao zvijezda.
ja sam dama puna gospodina.
uživam i šutim.
jer onaj tko se ne snađe u kaosu
postaje i sam kaotičan.
uživam i šutim. sve tajne
ponijet ću sa sobom u sobu.

[POMRČINA TIKVICE]

1.

svakome se može desiti
sumračno stanje.
to je dobro za psihijatre.
oni žive od sumraka i za sumrak.
od pomrčine do pomrčine
na suncu pišu knjige o tome.
svakome se može desiti, velim.
tako postoji muškarac
koji je došao u srijedu.
donio je knjige i tikvice.
narušio je intimu
tvrdih crnih koralja.
svašta sam rekla
tom gradskom kauboju.
ljuta sam, govorili su
moji amaro-podočnjaci.
nisam se htjela igrati.
ja sam koralj i bavim se
ljubavlju prema sebi.
rekla sam mu:
idi i ne griješi više.
u njegovim očima
blijedožutu tikvicu
prekrio je začuđeni mjesec.
znala sam,
s vremenom će se i on
naviknuti na pomrčinu.
shvatit će da koralji
nisu komunikativni i da
rijetko odlaze u samoposluživanje.
kruh, drogu i ljubav za sebe
nalaze u sebi.

2.

noć opet kaplje.
pokvarena je božanska pipa.
opet ću staviti srebro na kapke.
ja sam urbana Saloma.
da sam barem afrička vuna.
opet ću plesati sama
u crnoj prozirnoj spavaćici.
odavno su pali svi velovi
s mojih očiju.
bože, to je zato jer sam morala
plesati s mravima.
da, opet ću staviti srebro na kapke.
ludog li dana!
muškarac s knjigama i tikvicama.
čista komedija zabluda.
to niti Borges ne bi smislio.
idu li uopće knjige i tikvice zajedno?
pa nije mi danas rođendan.
ako možda i jest, za dar žudim
zvučno umjetničko djelo.
recimo priču koja će barem
naslutiti moje postojanje,
koralje i alge u prostranoj
ali tijesnoj sobi mog djetinjstva.
ali ovo je urbano ognjište.
ima li uopće ovaj grad muškarca
koji ne poklanja prosječnost,
rutinske darove kaosa
prije odlaska na spavanje
u malu i veliku smrt.
ako ga ikada sretnem reći ću mu:
više nisam slatki automat autizma.

dodi! ja sam sada veliko veselje.

pridi! moje ime je grešnica.

uđi! ja sam plesačica i grijeh.

Milko Valent

Rođen 1948. u Zagrebu. Prozaik, pjesnik, dramatičar, esejist i kazališni kritičar. Na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao filozofiju i komparativnu književnost. Suradnik stotinjak časopisa, magazina, novina i mnogih radijskih programa te brojnih internetskih portala. Zastupljen je u dvadeset pet antologija i trideset šest domaćih te inozemnih izbora i panorama poezije, eseja, proze i drame. Nastupa u zemlji i inozemstvu. Brojni njegovi tekstovi prevedeni su dosad na trinaest jezika. Također je, između ostalog, na njemački jezik prevedena knjiga proze *Nježna palisandrovina*, na francuski, poljski i mađarski drama *Gola Europa*, na makedonski roman *PlayStation, dušo*, na njemački izbor iz knjige poezije *Tihi alati*, a na engleski jezik radiodrame *Tinta u oku* i *Neonski rubovi*, priče *Interkontinentalno drhtanje*, *Djevojka i bicikl* i *Jazz za Aishu* te drame *Gola Europa*, *Ground Zero Aleksandra* i *Bordel divljih jabuka*. Dvije drame, dijelovi dramske trilogije *Zero* (*Gola Europa* i *Ground Zero Aleksandra*), nagrađene su 2000. i 2002. trećom i prvom nagradom Marin Držić. Na 19. pjesničkoj manifestaciji Croatia rediviva 2009. nagrađen je za svoj dotadašnji doprinos poeziji Maslinovim vijencem. Za pisanje romana *Umjetne suze* dobio je jednogodišnju stipendiju Ministarstva kulture Republike Hrvatske 2005/2006. Nagrađen je 2014. Nagradom Vladimir Nazor za roman *Umjetne suze* kao najbolje književno ostvarenje objavljeno u 2013. Taj je roman također bio među pet finalista nagrade Tportala za najbolji roman u 2013. Sva elektronička izdanja drama objavljena su na internetskom portalu *Drame.hr*.

Objavio: *Carpe diem* (teorijski eseji, 1979); *Leptiri arhetipa* (poezija, 1980); *Zadimljena lopta* (poezija, 1981); *Koan* (poezija, 1984); *Gorki deserti* (proza, 1985); *Ordinacija za kretene* (proza, 1986); *Clown* (roman, 1988, 2008); *Erotologike* (teorijski eseji, 1988); *Totalni spol* (eseji, 1989); *Slatki automati* (poezija, 1990); *Erektikon* (poezija, 1990); *Al-Gubbah* (proza, 1992, 2006); *Rupa nad rupama* (poezija, 1995); *Plava krv* (poezija, 1997); *Vrijeme je za kakao* (proza, 1998); *Bubnjevi i čipke* (drame, 2000); *Jazz, afrička vuna* (poezija, 2001, 2007); *Neuro-Neuro* (poezija, 2001); *Eurokaz : užareni suncostaj* (kazališne kritike, 2002); *Fatalne žene plaču na kamionima* (roman, 2002); *Nježna palisandrovina* (proza, 2003); *Vrijeme je za kakao* (proza, audio izdanje, 2003); *Demonstracije u jezgri* (poezija, 2004); *Isus u kampu* (proza, 2004); *Der zarte Palisander* (proza, 2005); *PlayStation, dušo* (roman, 2005); *Zero* (dramska trilogija, 2006, 2008); *L'Europe nue* (prvi dio dramske trilogije *Zero*, 2007); *Tihi alati* (poezija, 2008); *Kaos* (dramska trilogija, 2008, 2009); *Paučina* (roman u nastavcima, 2008/2009); *PlayStation, dušo* (roman, audio izdanje, 2008); *Iskustvo praznine* (poezija, 2009); *Umjetne suze* (roman, 2013).

Drame i radiodrame: *Plaidoyer po pički* (drama, 1979, 2007); *Higijena mjesečine* (radiodrama, 1987); *Zelena dolina* (radiodrama, 1991); *Neonski rubovi* (radiodrama, 1996); *Ink in the Eye* (radiodrama, 1998); *Tinta u oku* (radiodrama, 2000); *Bubnjevi i čipke* (radiodrama, 2000); *Gola Europa* (drama, 2002); *Bordel divljih jabuka* (plesna drama, 2002); *Danas je Valentinovo* (radiodrama, 2003); *Ground Zero Aleksandra* (drama, 2004); *Sarajevo Blues* (drama, 2005); *Nema više Apokalipse* (drama, 2006, 2009); *Mala klaonica nježnosti* (drama, 2007, 2008); *Sarajevo Blues* (drama, 2007); *L'Europe nue* (drama, 2007).

Izbor prijevoda: *Zelena dolina* (radiodrama, slovenski, 1996); *Ink in the Eye* (radiodrama, engleski, 1998); *Poems* (poezija, engleski, 2004); *Der zarte Palisander* (proza, njemački, 2005); *Coitus reservatus* (esej, mađarski, 2005); *Nocne paznokcie, opowieść o miłości i śmierci* (priča, poljski, 2005); *L'Europe nue* (drama, francuski, 2007); *Rauch* (proza, njemački, 2008); *Deset pjesama* (poezija, mađarski, 2009); *Naked Europe i Ground Zero Aleksandra* (drame, engleski, 2011); *Goła Europa* (drama, poljski, 2012); *L'Europe nue* (drama, francuski, 2012); *Meztelen Európa* (drama, mađarski, 2013).

Biblioteka Online

knjiga 37

Milko Valent

JAZZ, AFRIČKA VUNA

© 2007 Milko Valent

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2007, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-65-3 (HTML)

ISBN 978-953-7669-97-3 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-7669-98-0 (PDF)

ISBN 978-953-7669-99-7 (MOBI)

Prvo izdanje

Naklada MD, Zagreb, 2001.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

